

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi zasądził solidarnie od pozwanych M. J. i P. J. na rzecz powoda J. K. kwotę 22.400 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 2.667 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, nakazał pobrać solidarnie od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi kwotę 2.015,57 zł z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli pozwani zaskarżając wyrok w zakresie punktu 1,3,4 wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Skarżący zarzucili wyrokowi:

a. naruszenie prawa procesowego, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci uznania, iż pozwany oraz jego pełnomocnik przyznali i uznali, fakt, iż pozwani wiedzieli o fakcie, iż zbywany samochód był zespawany z części różnych pojazdów, ustalenie, że pozwany podstępnie zataił przed powodem wady pojazdu w sytuacji gdy nie miał on u nich żadnej wiedzy, zaś całość dostępnych mu informacji na temat stanu pojazdu przekazał powodowi,

b. naruszenie prawa materialnego tj. art. 556 k.c. w zw. z art. 557 k.c. poprzez jego niezastosowanie, przyjęcie, że rzecz sprzedana posiadała wady, o których istnieniu wiedział sprzedający i je podstępnie zataił przez pozwany,

c. naruszenie prawa materialnego tj. art. 563 k.c. w zw. z art. 564 k.c. poprzez przyjęcie, że powód spełnił wymogi staranności niezbędne do dochodzenia roszczenia i złożył w terminie miesiąca od powzięcia wiadomości o istnieniu wady stosowne oświadczenie sprzedawcy.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu za postępowanie przed Sądem I Instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu za postępowanie przed Sądem I Instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W toku rozprawy przed Sądem II Instancji pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i jako taka podlega oddaleniu w całości.

Sąd Okręgowy nie podziela zarzutów apelacji dotyczących naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i – ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zarówno w literaturze jak i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że ocena powyższa oparta nadto być musi na wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego, przez co należy rozumieć uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności.

Wielokrotnie w orzecznictwie sądów odwoławczych oraz Sądu Najwyższego podnoszono, iż zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 może zostać uwzględniony jedynie w przypadku wykazania jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, a także w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, nie publik., LEX 56906). Natomiast nie czyni zarzutu tego skutecznym przedstawianie przez skarżącego własnej wizji stanu faktycznego w sprawie, opartej na dokonanej przez siebie odmiennej ocenie dowodów, a nawet możliwość w równym stopniu wyciągnięcia na podstawie tego samego materiału dowodowego odmiennych wniosków (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lipca 2008 r. VI ACa 306/08; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, LEX 56906; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, nie publik., LEX 52753; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r. II CKN 572/99, nie publik., LEX 53136).

W przedmiotowej sprawie Sąd I Instancji dokonał prawidłowej oceny dowodów. Ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie nie można wyprowadzić wniosków, które prowadziły do zmiany ustalonego stanu faktycznego, w szczególności zgodnego z twierdzeniami powoda.

Podnoszony przez pozwanych zarzut, że Sąd I Instancji błędnie ustalił okoliczności dotyczące wiedzy pozwanych o zespawaniu pojazdu oraz podstępnego zatajenia tej wady nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy uznał, że już w odpowiedzi na pozew pozwani przyznali, że wada będąca przedmiotem zainteresowania w niniejszej sprawie była im znana już w momencie zawierania umowy z powodem. W treści apelacji skarżący koncentruje się na fragmencie odpowiedzi na pozew, w którym pozwani twierdzą, że poinformowali powoda o wadzie fizycznej polegającej na spawach w częściach pojazdu. Jednak w dalszej części odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanych wyraźnie wskazuje, że wada fizyczna polegająca na zespawaniu trzech różnych części w jeden pojazd jest konkretną, istniejącą wadą rzeczy sprzedanej, znaną powodowi w chwili zawierania umowy. Wobec powyższego nie sposób zarzucić Sądowi I Instancji, iż dokonał dowolnej oceny dowodów w tym zakresie. W przedmiotowej sprawie w sposób niebudzący wątpliwości ustalono, że w przedmiotowy pojazd dotknięty był wadą, która miała charakter istotny w świetle przeprowadzonej opinii biegłego. Nie budzi żadnych wątpliwości, że strona pozwana wiedziała o tej wadzie w chwili sprzedaży. W toku postępowania nie sprostala jednak ciężarowi dowodowemu wykazania, że poinformowała kupującego o istniejącej wadzie co prowadziłoby do zniweczenia roszczenia powoda. W tak ustalonym stanie faktycznym zupełnie bez znaczenia jest podnoszona okoliczność, iż powód miał możliwość przeprowadzania przed sprzedażą badania technicznego pojazdu. Wobec zapewnienia przez sprzedającego o stanie pojazdu nie można stawiać zarzutu powodowi, że ten zaufał sprzedającemu.

Do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego Sąd I Instancji dokonał prawidłowej subsumpcji.

Podstawą rozstrzygnięcia były przepisy art. 556 i 560 kodeksu cywilnego w brzmieniu obowiązującym przy uwzględnieniu daty zawarcia przez strony umowy to jest 31 maja 2013 roku. W przedmiotowej sprawie transakcja sprzedaży pojazdu nastąpiła wszak pomiędzy pomiotami, z których żaden nie był profesjonalistą w przedmiotowej dziedzinie. Zgodnie z art. 51 ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (Dz.U. z 2014 r. poz. 827) do umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Na wstępie należy podnieść, że niezrozumiałym jest zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 563 k.c. w zw. z art. 564 k.c. poprzez przyjęcie, że powód spełnił wymogi staranności niezbędne do dochodzenia roszczenia i złożył w terminie miesiąca od powzięcia wiadomości o istnieniu wady stosowne oświadczenie sprzedawcy. Sąd Rejonowy wprost wskazał, że powód zawiadomił pozwanych o wadzie z przekroczeniem terminu z art. 563 k.c. Kupujący wykrył wadę w dniu 16 października 2013 roku, kiedy to dokonywany był przegląd pojazdu na potrzeby jego sprzedaży innej

osobie, zaś list polecony informujący o wadzie z dnia 15 listopada 2013 roku do pozwanych skierował dopiero w dniu 19 listopada 2013 roku, a zatem po upływie miesiąca od wykrycia wady.

Słusznie zaś podnosi Sąd Rejonowy, że doszło do podstępного zatajenia wady w rozumieniu art. 564 k.c., tym samym przesądzając skuteczność złożonego oświadczenia o odstąpieniu od umowy przez kupującego.

W tym stanie rzeczy, biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną, orzekając jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie art. art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz. U.2015.1800), zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.